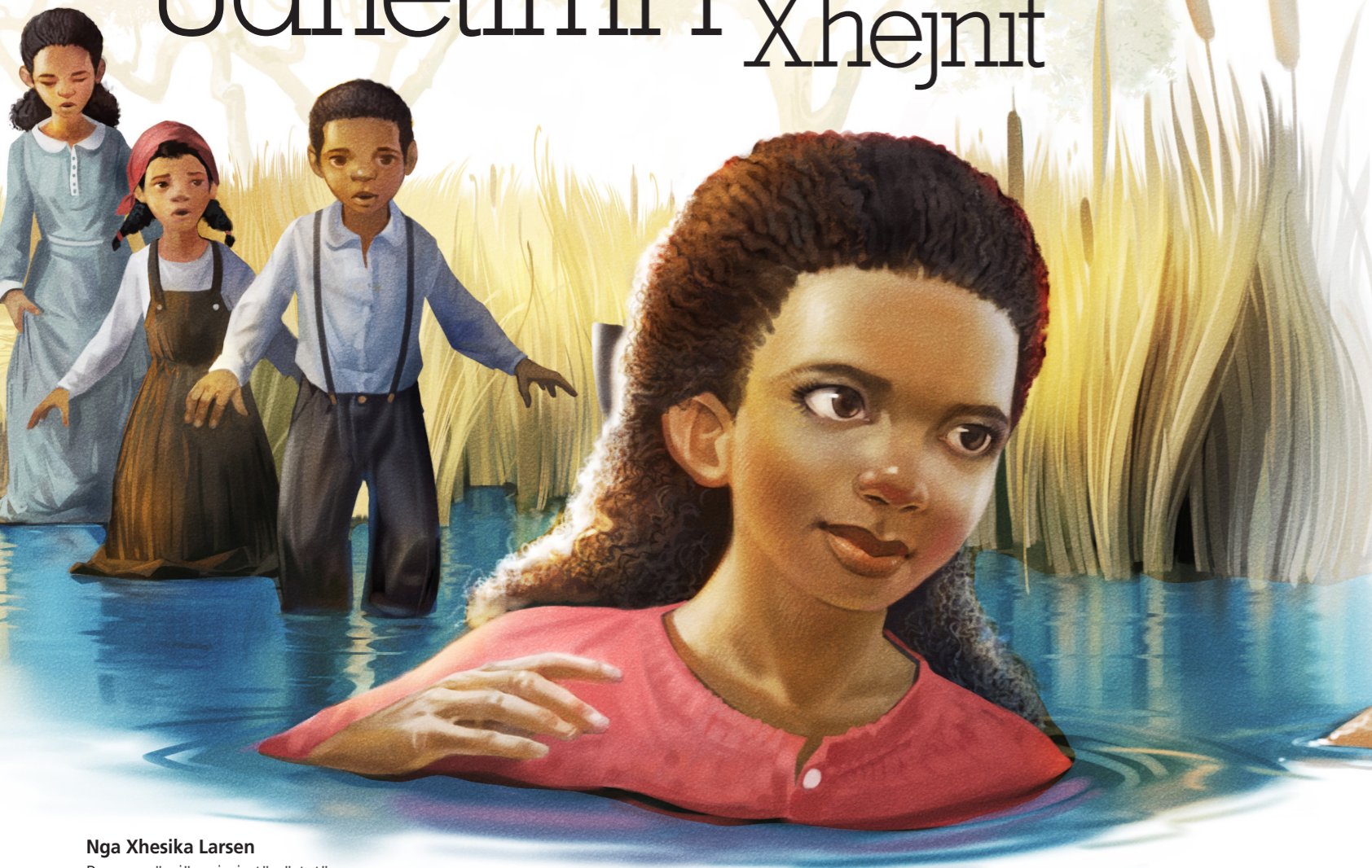

Udhëtimi i Xhejnit

Nga Xhesika Larsen
Bazuar në një ngjarje të vërtetë

Nju-Jork, SHBA, 1843

Xhejn Maningu pa barkën tek lundronte jashtë nga limani drejt liqenit Eri. U ndje sikur ëndrrat e saj po lundronin larg bashkë me atë barkë.

Vetëm një vit më parë, ajo u bashkua me Kishën e Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme dhe vendosi të shpërngulej për të qenë me shenjtorët e tjerë në Navu. Nëna e saj dhe shtatë pjesëtarët e tjerë të familjes kishin udhëtuar me të nga kanali Eri për në Bufalo, Nju-Jork. Por në Bufalo, nuk i lanë të hipnin në barkë për shkak të ngjyrës së lëkurës së tyre.

“Çfarë do bëjmë tani?” pyeti qetësisht vëllai i saj, Isaku.

Pyetja jehoi në ajrin e acartë. Navuja ishte ende 1 287 km larg. Ata mund të dorëzoheshin dhe të merrnin rrugën për në shtëpi ose të provonin të udhëtonin më vonë.

Por Xhejni nuk mund të priste! Ajo e dinte se libri i Mormonit ishte i vërtetë. Perëndia foli sërish nëpërmjet profetëve. Ajo duhet të shkonte në Navu bashkë me familjen e saj.

Xhejni mblodhi supet dhe pa drejt perëndimit. “Do ecim.”

Dhe ata ecën. Derisa iu grisën këpucët. Derisa këmbët e tyre u çanë dhe u gjakosën dhe iu desh të luteshin që të shëroheshin. Disa herë ata fjetën jashtë dhe ngrica ishte aq e rëndë saqë dukej si dëborë që binte. Disa njerëz i kërcënuan t’i futnin në burg, duke menduar se ata ishin skllëvër të arratisur. Ata nuk e dinin se familja Mening ishte një familje me ngjyrë e lirë. Dhe përsëri ata ecën, duke kënduar himne për të kaluar kohën.

Po i afroheshin Navusë kur arritën te një lumë. “Nuk ka urë”, tha Isaku.

Xhejni tundi kokën. “Duhet thjesht të kalojmë përmes tij atëherë.” Teksa futi këmbët në lumë, uji i arriti deri tek kyçet. Me ngadalë, ajo bëri përpara. Uji u ngrit si vorbull deri tek gjunjët e saj dhe më pas u ngrit mbi bel. Në kohën kur arriti në mes të rrjedhës, uji i erdhi deri në qafë. Fatmirësisht, nuk ishte më i thellë se aq dhe familja Mening kaloi e sigurt.

Më në fund ata mbërritën në Navu. Xhejni mundi t’i shihte muret e bukura prej guri gëlqeror të Tempullit të Navusë mbi një kodër me pamje nga lugina. Edhe pse nuk kishte përfunduar ende, e la pa frymë. Dikush

i drejtoi te shtëpia ku jetonte

Profeti Jozef.

Një grua e gjatë me flokë të errët qëndronte në prag të derës. “Ejani brenda, ejani brenda!” thirri ajo.

“Unë jam Ema Smith.”

Minutat në vazhdim ishin të turbullta. Xhejni takoi Profetin dhe ai vuri karrige në të gjithë dhomën për të gjithë familjen Mening. Xhejni u zhyt në karrige me mirënjohje dhe dëgjoi teksa Jozefi i paraqiti ata përpara të gjithë të pranishmëve, përfshirë mikun e tij Doktor Bërnhisëllin. Më pas Jozefi u kthye nga Xhejni: “Ti ke qenë në krye të këtij grupi të vogël, apo jo?” pyeti ai.

“Po, zotëri!” u përgjigj Xhejni.

Jozefi buzëqeshi. “Perëndia të bekoftë! Tani do të doja të dëgjoja për udhëtimet tuaja.”

Xhejni tregoi për këmbët e tyre të plagosura dhe për fjetjet në dëborë, dhe për kapërcimin e lumit. Të gjithë dëgjonin në heshtje. “Por nuk ishte e tmerrshme”, e mbaroi ajo fjalën. “Ne shkonim në rrugën tonë duke u gëzuar, duke kënduar himne dhe duke e falënderuar

Perëndinë për mirësinë dhe mëshirën e Tij ndaj nesh duke na bekuar, mbrojtur dhe duke na i shëruar këmbët.”

Pati heshtje për një çast. “Çfarë mendon për këtë, doktor?” tha më në fund Jozefi duke goditur gjurin e burrit. “A nuk është besim ky?”

“Po të kisha qenë unë, druaj se do të isha tërhequr dhe do të isha kthyer në shtëpinë time!” pranoi Doktor Bërnhisëlli.

Jozefi tundi kokën dhe iu drejtua sërish Xhejnit dhe familjes së saj: “Zoti ju bekoftë! Jeni mes miqsh.” ■

Autorja jeton në Teksas të SHBA-së.

Xhejn Meningu jetoi me Emën dhe Jozef Smithin për disa muaj. Ajo u martua me Isak Xhejmsin dhe ata ishin ndër të ardhurit e parë që u vendosën në Luginën e Jutës. Ajo mbeti një anëtare besnike e Kishës edhe pse pati sfida të shumta. Kur ajo vdiq në vitin 1908, Presidenti Jozef F. Smith (1838–1918) foli në varrimin e saj.